

РЕШЕНИЕ

№ 1141

гр. София, 02.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.10.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова

Мартин Аврамов

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора М. Малинова, като разгледа дело номер **5531** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мартин Аврамов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН.

И. В. Г.-Б., чрез адв. Г., обжалва решение от 22.11.2010 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7 състав по НАХ дело № 12558/2009 г., потвърждаващо Наказателно постановление № 112642/05.10.2009 г. на ВНД зам.-началник на отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което, на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движението по пътищата, са й наложени глоба в размер на 150 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Релевираните пороци на съдебното решение са относими към касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК.

Ответникът не изпраща представител в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Прокурорът дава заключение за правилност на първоинстанционното решение.

Касационната жалба, подадена в срок, е неоснователна.

1. Фактическите изводи на съда са формирани след събиране и проверка на всички необходими доказателства при спазване на правилата на чл. 107, ал. 2 – 5 от НПК. Правилно е протекъл процесът на оценка на доказателствата, установяващи безпротиворечиво административно-наказателното обвинение и изключващи защитната теза на нарушителя. Източник на заключението за величината на скоростта

на МПС като съставомерен признак от визираното в НП нарушение е разпечатката от техническото средство радар TR-4, фиксиращо скорост, дата и час, в битието си на вещественно доказателствено средство, признато от чл. 189, ал. 15 от ЗДвП. Принадлежността на средството за измерване към одобрен тип и неговата годност са доказани с представените във въззивното производство удостоверение за одобрен тип и протокол за успешната последваща проверка на радарния скоростомер, в периода на валидност на която попада и датата на извършване на нарушението. Извод за връзката между измерената скорост и нарушителя може да бъде изведен от АУАН, констатациите на който, макар и да не притежават обвързваща съда доказателствена сила (по арг. от чл. 14, ал. 2 от НПК), представлява официален удостоверителен документ (писмено доказателствено средство – чл. 127 от НПК) и в това си качество – доказателствен източник за фактите от предмета на доказване.

2. Противно на касационното оплакване за порок във формата на АУАН и НП, те съответстват на изискванията чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, както правилно е приел и първоинстанционния съд. Това заключение произтича както от съпоставката между цифровата квалификация на деянието и словесното му описание, така и от конкретните възражения на нарушителя срещу НП, изключващи засягането на правото му на защита поради невъзможност да разбере предмета на обвинението. Данните относно годността на радара не са измежду дължимите реквизити на АУАН и НП, поради което неотразяването им не засяга тяхната редовност, още повече, че този факт е обективно установим в съдебното производство. Конкретните възражения за процесуалната незаконосъобразност на двата акта са релевирани и в жалбата пред СРС, обсъдени са от решаващия състав и съображенията му се споделят от касационната инстанция.

3. Неправилно е тълкуването в жалбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП, от което се прави извод, че не е надлежно индивидуализирано МПС. Разпоредбата оправомощава контролните органи да установяват нарушения на правилата за движение чрез използването на технически средства и системи, заснемащи или записващи датата, часа на нарушението и регистрационния номер на превозното средство, а не предвижда задължение за използването на средства, притежаващи техническата възможност да констатират всяко от посочените обстоятелства. Т.е. фактът, че конкретната скорост е засечена по отношение на управляваното от нарушителя МПС подлежи на установяване с останалите, допустими от НПК доказателствени средства.

4. Твърдението, че при констатирането на скоростта е нарушена инструкцията за експлоатация на радарния скоростомер, и в частност – за повлияване на показанията му от работеща радиостанция, е израз на защитната позиция на нарушителя и не кореспондира с доказателствата по делото. Подобен факт е извън обсега на служебния почин на съда, а за установяването му страната е могла да прояви процесуална активност във въззивното производство (чл. 107, ал. 2 от НПК). Първостепенният съд не е дължал и изследването на факти извън възприетите в АУАН и НП, тъй като те определят и предмета на доказване в съдебното административно-наказателно производство.

5. При фактическите установявания на СРС, обвързващи и касационната инстанция (по арг. от чл. 220 от АПК), за управление от Г.-Б. на МПС със скорост от 90 км/ч при ограничение за населено място от 50 км/ч, правилно от материално-правна страна деянието е квалифицирано като нарушение на забраната по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП за превишаване на определените стойности на скоростта, осъществяващо административно-наказателния състав по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП.

Поради липсата на инвокираните касационни основания обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл.63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.11.2010 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7 състав по НАХ дело № 12558/2009 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: